

Súd: Okresný súd Prešov  
Spisová značka: 34Csp/63/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122211168  
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Uhrinovský, PhD.  
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8122211168.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Petrom Uhrinovským, PhD. v právnej veci žalobcu BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzska republika, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava - Staré Mesto, zast. Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly s.r.o., so sídlom Ventúrska 16, 811 01 Bratislava - Staré Mesto, proti žalovanému A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. X/X, XXX XX D., o zaplatenie 358,19 EUR s prísł., takto

### rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 150 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 150 EUR od 21.12.2022 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 21.12.2022 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 358,19 EUR spolu s príslušenstvom a nahradenia trov konania.

Žalobca podanú žalobu odôvodnil tým, že dňa 9.2.2016 uzatvoril ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty (ďalej aj ako „Zmluva“), predmetom ktorej bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému revolvingový úver vo forme úverového rámca do výšky 5.000 EUR. Žalovaný reálne vyčerpal sumu v celkovej výške 423,81 EUR (ďalej aj ako „Úver“), a to 360 EUR výbermi v hotovosti z bankomatov a financovaním na účet žalovaného a 63,81 EUR vo forme poplatkov, ktoré žalobca účtoval žalovanému v súlade so Zmluvou ako súčasť úverovej istiny. Do dňa podania žaloby uhradil žalovaný len časť svojho dlhu vo výške 210 EUR. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovaného žalobca vyhlásil dňa 16.6.2020 mimoriadnu splatnosť Úveru. Žalovaný má teda voči žalobcovi k dňu podania žaloby neuhradené záväzky po splatnosti v celkovej výške 358,19 EUR (302,56 EUR z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny; 32,13 EUR z titulu dlžných úrokov z Úveru; 5,50 EUR z titulu dlžného poistného z Úveru; 18 EUR z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky). Okrem tejto sumy žalovaný požadoval aj zaplatenie úrokov z dlžnej úverovej istiny vo výške 27,48 % ročne zo sumy 302,56 EUR od 17.06.2020 až do zaplatenia a úroky z omeškania.

Žalovanému bola žaloba doručená dňa 24.1.2023, avšak do dnešného dňa sa k nej žiadnym spôsobom nevyjadril.

Súd po podaní žaloby vyzval žalobcu aby súdu uviedol a preukázal (-) spôsob preverenia príjmu žalovaného pred uzavretím predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, (-) splnenie zákonnej podmienky pre zosplatnenie úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (upozornenie na využitie práva na zosplatnenie). Žalobca v písomnom podaní doručenom súdu dňa 11.1.2023 uviedol, že schopnosť žalovaného splácať Úver posudzoval samostatne na základe informácii o konkrétnom žiadateľovi a jeho finančnej situácii uvádzaných pri žiadosti o úver, a to automatizovaným systémom posúdenia žiadosti, ktoré je nastavené tak, aby boli preverené všetky informácie prostredníctvom internetových stránok, pričom sa využívajú najmä stránky telekomunikačných spoločností, obchodný register, živnostenský register, kontrola OP na stránke Ministerstva vnútra SR, či nie je evidovaný ako stratený alebo odcudzený, v úverovom registri SOLUS, NRKI a overenie v Sociálnej poisťovni.

V zmysle § 297 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj ako „CSP“) a s poukazom na to, že v tomto prípade ide o tzv. drobný spotrebiteľský spor, ktorého hodnota neprevyšuje 1.000 EUR, pričom zároveň ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci a skutkové tvrdenia strán nie sú sporné (platí fikcia o nesporných skutkových tvrdeniach s poukazom na § 151 ods. 1 CSP), tak súd nenariadil pojednávanie na prejednanie tejto veci a určil termín verejného vyhlásenia tohto rozsudku.

Z písomných vyjadrení žalobcu a z vykonaného dokazovania listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, súd zistil nižšie uvedený skutkový stav.

Dňa 9.2.2016 uzatvoril žaloba ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom Zmluvu, v ktorej bola dohodnutá výška úverového rámca 5.000 EUR, aktuálna výška úverového rámca 600 EUR, výška mesačnej splátky bola definovaná ako min. 5 % z dlžnej čiastky, výška úrokovej sadzby bola stanovená na 28,68 % ročne a RPMN mala hodnotu 46,36 %. Z výpisu z úverového účtu žalovaného vyplýva, že žalovaný čerpal Úver vo výške 423,81 EUR, pričom z tejto sumy uhradil celkovo sumu 210 EUR. Listom zo dňa 17.6.2022 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť Úveru k dňu 16.6.2020 a vyčíslil žalovanému dlh v celkovej výške 358,19 EUR, pričom ho doručil žalovanému dňa 14.7.2020 (dátum vrátenia nedoručenej zásielky).

Žalobca posúdil schopnosť žalovaného splácať Úver, ako aj preveril jeho bonitu tým spôsobom, že žalovaný mu uviedol základné informácie týkajúce sa jeho čistého mesačného príjmu a jeho mesačných výdavkov (spôsob bývania, počet vyživovaných detí, nájomné a pod.), ktoré už ďalej žiadnym spôsobom neoveroval.

Na vyššie zistený a opísaný skutkový stav súd aplikoval tieto právne normy a zmluvné dojednania strán sporu (zistil nižšie uvedený právny stav): (-) § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj ako „Občiansky zákonník“), (-) § 39 Občianskeho zákonníka, (-) § 41 Občianskeho zákonníka, (-) § 52 Občianskeho zákonníka, (-) § 53 Občianskeho zákonníka, (-) § 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), (-) § 7 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, (-) § 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch, (-) § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, (-) § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, (-) § 3 Nariadenia vlády číslo 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „Nariadenia vlády č. 87/1995“).

V zmysle zisteného skutkového a právneho stavu súd rozhodol nižšie uvedeným spôsobom a na základe nižšie uvedených úvah.

Súd vyhodnotil vzťah žalobcu a žalovaného založený titulom Zmluvy ako vzťah spotrebiteľský, a teda naň aplikoval všetky ustanovenia platných právnych predpisov vzťahujúce sa na úpravu takýchto vzťahov.

Súd považoval Zmluvu za platné uzatvorené, avšak dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda žiadnym spôsobom nepreukázal, že by ako veriteľ pri uzatvorení Zmluvy postupoval s odbornou starostlivosťou. Žalobca vo vzťahu k takejto povinnosti sa len spoliehal na žalovaného, ktorý mu uviedol základné informácie týkajúce sa jeho čistého mesačného príjmu a jeho mesačných výdavkov (spôsob bývania, počet vyživovaných detí, nájomné a pod.). Žalobca pritom žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal spôsob, akým žalobca dokladoval svoj príjem a výdavky, príp. ako si takto tvrdené skutočnosti žalovaným overil. Z vykonaného dokazovania pritom vyplýva, že žalobca sa obmedzil len na jednostranné vyhlásenie žalovaného a potvrdenie zamestnávateľa z roku 2015 (len za 2 mesiace a bez verifikácie v Sociálnej poisťovni, pričom zároveň Úver sa čerpal až v roku 2018 a 2019) a ďalej už jeho príjem a výdavky žiadnym spôsobom neoveroval a ani nezisťoval. V zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch bol pritom žalobca povinný pred uzatvorením Zmluvy posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať Úver, pričom bol povinný zobrať do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytol Úver, jeho Výšku, príjem žalovaného a aj účel Úveru.

Vo všeobecnosti možno uviesť, že zmyslom a účelom dotknutého ustanovenia § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch je, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ jeho existujúcu situáciu, najmä jeho príjmy a výdavky, tak aj skutočností, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzatvorením zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať, napríklad predpokladaný príjem a podobne. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa pritom vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napríklad možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a podobne. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme najmä ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplne, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov domáci rozpočet, a to tak stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Preskúmať jeho konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, vyživovaciu podobnosť a podobne. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

Vo vzťahu k povinnosti veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver súd poukazuje aj na všeobecne akceptovanú judikatúru, a to napr. Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 19CoCsp/14/2022 zo dňa 30. júna 2022, Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 22CoCsp/19/2022 zo dňa 28. júna 2022, Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6Co/171/2016 zo dňa 27. októbra 2016, Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 20Co/72/2017 zo dňa 26. októbra 2017, pričom v zmysle uvedenej judikatúry vyplývajú tieto závery: Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch možno považovať povrchné skúmanie schopnosti splácať úver bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa v rozpore s odbornou starostlivosťou alebo účelové použitie dokladov o platobnej schopnosti spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej bonity spotrebiteľa, ako tomu v skutočnosti je, aby mu bol poskytnutý väčší úver, ako je schopný splácať. (...) Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona – Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznatelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke. (...) Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Pre naplnenie podmienok uvedených v ust. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch nepostačuje len formálne zistenie základných informácií o výške príjmov a výdavkov spotrebiteľa, ale aj ich preukázanie a odborné posúdenie. Ak by pre splnenie zákonnej podmienky „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ postačovalo len uvedenie výšky príjmov a výdavkov spotrebiteľa, bez ich náležitého preukázania a vyhodnotenia, nedošlo by k naplneniu účelu tohto ustanovenia, ktorým je predchádzanie vzniku spotrebiteľskej insolventnosti.

Z vykonaného dokazovania pritom vyplýva, že žalobca nijako nepreukázal, že by ho zaujímala bonita žalovaného a či žalovaný dokáže plniť záväzky z úverového vzťahu. Žalobca sa obmedzil len na tvrdenie žalovaného, ktoré však žalovaný ani žiadnym spôsobom žalobcovi nepreukázal. Taktiež sa žalobca obmedzil len na potvrdenie zamestnávateľa žalovaného z roku 2015 (len za 2 mesiace a bez verifikácie v Sociálnej poisťovni, pričom zároveň Úver sa čerpal až v roku 2018 a 2019). Žalobca už ďalej nezískaval informácie zo žiadnych iných relevantných zdrojov. Pre naplnenie dikcie § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch pritom nepostačuje len formálne zistenie základných informácií o výške príjmov a výdavkov spotrebiteľa, ale aj ich preukázanie a odborné posúdenie. Ak by pre splnenie zákonnej podmienky „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ postačovalo len uvedenie výšky príjmov a výdavkov spotrebiteľa, bez ich náležitého preukázania a vyhodnotenia, nedošlo by k naplneniu účelu tohto ustanovenia, ktorým je predchádzanie vzniku spotrebiteľskej insolventnosti. Pokiaľ žalobca ako veriteľ využil takúto ľahkomyselnosť, musí niesť dôsledky, a to aj pri nedbanlivosti pri overovaní si bonity žalovaného, životných nákladov a celkovej schopnosti splácať úver.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca neuviedol žiadne relevantné skutočnosti o skúmaní schopnosti žalovaného splácať Úver a ani súdu žiadne doklady o predmetnom skúmaní nepredložil, je zrejmé, že vyššie uvedeným spôsobom zodpovedajúcim odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity žalovaného žalobca nepostupoval. Nezaujímali ho príjmy, overenie týchto príjmov a ani samotné výdavky žalovaného, a to najmä to, či po ich úhrade má dostatočnú finančnú rezervu na splácanie úveru.

Bolo pritom základnou povinnosťou žalobcu vo vzťahu k bonite žalovaného získať informácie od neho priamo a v jeho súčinnosti, a následne takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa pritom považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spôsob, akým žalobca posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver, nebol podľa názoru súdu spôsobilý objektívne vytvoriť pravdivý obraz o žalovaného finančnej situácii, a teda došlo k hrubému porušeniu základnej povinnosti žalobcu posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať úver.

Súd napokon preskúmal Zmluvu aj vo vzťahu k zmluvnému úroku a RPMN, pričom dospel k záveru, že v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 41 Občianskeho zákonníka, úrok dohodnutý v Zmluve vo výške 28,68 % ročne (RPMN 46,36 %) je v rozpore s dobrými mravmi a je teda neplatný (za neplatnú považuje len dohodu o výške úrokov z omeškania a nie celú Zmluvu, nakoľko dôvod neplatnosti sa vzťahuje len na časť právneho úkonu, a teda neplatnou je len táto časť). Priemerná RPMN pri úveroch poskytovaných peňažnými ústavmi v rozhodnom čase (deň poskytnutia Úveru) pri obdobných úveroch bola vo výške 12,46 %. Súd je potom toho názoru, že dohoda o úroku vo vyššie uvedenej výške je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, keď tento úrok výrazne presahuje priemerný úrok dojednávaný finančnými spoločnosťami pri spotrebiteľských úveroch v rozhodnom období (úroková sadzba je pritom súčasťou RPMN). Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nemožno obhajovať ani prípadným princípom zmluvnej slobody. Úrok dohodnutý v tomto prípade je úrokom, ktorý je neprimerane vysoký a je v rozpore s dobrými mravmi, lebo podstatne prevyšuje odplatu požadovanú za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 5 Cdo 26/2011 z 26. apríla 2012, rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Cdo 57/2005 z 1. júla 2010 sp. zn. 1 Cdo - ZSP 35/2010). Hoci maximálna výška úrokov pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka a nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútny neplatný.

V nadväznosti na vyššie uvedené teda súd dospel k záveru, že dohoda o úrokoch inkorporovaná v Zmluve je neplatná a Úver je tým pádom potrebné považovať za bezúročný.

Pri určovaní konkrétnej výšky Úveru (v zmysle zákonnej fikcie považovania úveru za bezúročný a bez poplatkov) súd považoval za poplatok aj sumu, ktorú žalovaný účtoval žalovanému ako súčasť úverovej istiny. V tomto smere súd poukazuje na Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 9 Cdo 287/2021 z 30. júna 2022, podľa ktorého „Celkovú výšku spotrebiteľského úveru podľa § 2 písm. l) Zákona o spotrebiteľských úveroch predstavuje suma finančných prostriedkov reálne poskytnutá spotrebiteľovi veriteľom. Poplatok za poskytnutie úveru zrazený z istiny hneď pri uzavretí zmluvy nemožno zahrnúť do celkovej výšky spotrebiteľského úveru.“

Napokon súd vyhodnotil predčasné zosplatenie Úveru ako neúčinné, nakoľko v zmysle § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch je zákonným dôsledkom porušenia povinnosti konať s odbornou starostlivosťou aj to, že žalobca nie je oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

V nadväznosti na vyššie uvedené teda súd dospel k záveru, že Úver je potrebné v zmysle § 11 ods. 2 v spojení s § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako je Úver bezúročný aj z dôvodu neplatnosti dohody o výške úrokov. Žalovaný by teda mal za použitia vyššie spomenutej zákonnej fikcie (očistenia Úveru od úrokov a poplatkov) žalobcovi vrátiť len sumu poskytnutého Úveru, t. j. sumu v celkovej výške 360 EUR (súd považoval za poplatok aj sumu 63,81 EUR, ktorú žalovaný účtoval žalovanému ako súčasť úverovej istiny). Žalovaný doposiaľ zaplatil

žalobcovi sumu v celkovej výške 210 EUR, a tak jeho dlh voči žalovanému predstavuje sumu v celkovej výške 150 EUR.

Z vyššie uvedených dôvodov tak súd považoval žalobu za sčasti dôvodnú a opodstatnenú a zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 150 EUR, pričom v prevyšujúcej časti uplatneného žalobného nároku žalobu zamietol.

Z prisúdenej sumy súd priznal žalobcovi aj príslušenstvom v podobe úrokov z omeškania, a to v súlade s § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadením č. 87/1995 Z. z., a to odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, keďže súd vyhodnotil oznámenia o vyhlásení predčasného zosplatnenia úveru ako neúčinné. V prevyšujúcej časti požadovaného úroku z omeškania bol teda žalobný návrh žalobcu zamietnutý.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP, a to v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a podľa zásady pomerného úspechu v spore. Úspech žalobcu predstavoval 42 % a jeho neúspech 58 %, a preto by mal žalovaný vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 16 % (rozdiel medzi pomerom úspechu a neúspechu). Nakoľko však žalovanému žiadne trovy nevznikli, tak mu ich súd ani nepriznal.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov.

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané a treba ho predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Exekúciu tohto rozsudku je možné vykonať podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.